

Gjældsængsel anvendes ved Domme af denne Natur, og derhos dette i al Fald aldrig kan ske, undtagen hvor Skyldneren af Modvillie undlader at efterkomme Dommen, i hvilket Tilfælde han ikke synes at have særligt Krav paa Medfølelse. Thi hvis Dommens Efterkommelse er ham umulig, vil han ifølge Frd. 1842 § 7 kunne faa dens Bestemmelse omfat til en Erstatningssum, med Hensyn til hvis Inddrivelse de almindelige Regler om Domme til Penges Betaling maa blive at anvende.

Domme, hvorved Nogen er kjendt pligtig at undlade en Handling, søges overholdte der ved, at Domfældte i Overtrædelsestilfælde straffes med Bøder, hvilke blive at affone efter de almindelige Regler. Saavel i dette Tilfælde, som naar Bøder tilfælde den Private, bliver der allerede efter den gjældende Ret ikke Spørgsmaal om Gjældsængsel, jfr. Lov 16. Februar 1866 § 3.

Da de i Paragrafens sidste Stykke omhandlede Forpligtelser ikke ere blot formuereliggende, kræver Principet ikke nødvendigvis, at Fængsel eller andre personlige Under ubelikkessom Tvangsmiddel. Man har derfor med Hensyn til dem ladet det forblive ved den gjældende Rets Regler.

§ 161.

I denne Paragraf indeholdes den naturlige Konsekvens af Gjældsængsels Affstæffelse som Exekutionsmiddel, at Gjældsarrest før Dom (eller Forlig) i Regelen ikke kan anvendes. Kun hvor Gjældsængsel efter Dom frendeles skal kunne benyttes i Henhold til Frd. 6. April 1842 § 6, maa ogsaa Gjældsarrest før Dom kunne anvendes ganske paa samme Maade som efter den gjældende Ret, der paa dette Omraade i det Hele opretholdes.

§ 162.

Her fremsættes Undtagelsen fra den Regel, at Arrest paa Person før Dom ikke kan finde Sted. Principet i denne Paragraf er, at Gjældsarrest før Dom ligesaa lidt som Gjældsængsel

efter Dom kan tilstedes som Middel til at tvinge Bedkommende til at betale, men kun som Middel til at sikke sig exigibel Dom ved danste Domstole over en Person, som man i det givne Tilfælde er berettiget til at sagsøge her, men som kan ventes ved Bortreise at ville unddrage sig Retsforfølgningen. De nærmere Betingelser maa alfaa være: a) At den Paa-gjældende efter Lovgivningens almindelige Regler kan sagsøges ved danst Domstol i Anledning af den Fordring, som giver Anledning til Arresten. For Udlændinges Bedkommende vil denne Betingelse i Reglen være tilstede, naar Fordringen skal betales forinden Afreisen og Paa-gjældende endnu personlig findes i Retskredsen (jfr 1. 2. 19 andet Led), hvorimod Afgangen til at sagsøge ham vil tabes, naar han faar Lov til at begive sig bort. For Udlændinges Bedkommende medfører den nuværende Rets vide Afgang til for enhver forfalden Fordring imod Sikkerhedsstillelse at gjøre Arrest ogsaa paa Person i Forbindelse med Børnetingsbestemmelsen i Pl. 30. Novbr. 1821, at de, naar Sagen begyndes med Arrest, kunne sagsøges her, uagtet dette ikke ellers vilde kunne ske, saasom i Anledning af Gjæld, der hverken er paadraget eller skal betales her. Denne Regel maa naturligvis modtage en Bømpelse, naar Arrest paa Person før Dom gjøres til en Undtagelse, der kun under særegne Omstændigheder tilstedes. Ogsaa med Hensyn til Udlændinge bør det da være Regel, at de ikke kunne arresteres paa Person, blot fordi Nogen har en forfalden Fordring paa dem, men kun naar, affet fra Arrestværnethingsbestemmelserne, de almindelige Betingelser for, at Udlændingen skulde taale Sogsmaal og exigibel Dom ved danst Ret ere tilstede. Medens saaledes den, der har Krav paa, at en her sig opholdende Udlænding betaler en Fordring, forinden han reiser bort igen, kan arrestere ham og derefter ifølge 1. 2. 19 andet Led sagsøge ham ved danst Domstol, er der ingen Grund til, at den, der har en Fordring paa Udlændingen, som ikke skal betales her og er uden al Forbindelse med hans